

Kunstenaar/designer Karim Adduchi

Door ANNEMIEK VAN GRONDEL
Fotografie COOPER SEYKENS

In een voormalig schoollokaal in hotel annex broedplaats WOW Amsterdam heeft *artist in residence* Karim Adduchi (1988) een paradijsje geschapen. Buiten op de A10 raast het autoverkeer voorbij, binnen doen vijf kanaries verwoede pogingen aria's van Callas te overtreffen. Karims schilderijen, tekeningen en modeontwerpen wedijveren op hun beurt met inspirerende foto's, knipsels en bijzondere artefacten. Hier werkt de getalenteerde kunstenaar/modeontwerper, die eind vorig jaar zijn Rietveld-afstudeercollectie *Why The Caged Bird Sings* presenteerde, aan een immer groeiend portfolio. En bereidt een reis van drie maanden voor naar zijn roots, ter research voor zijn volgende project. 'Ik wil de maatschappij veranderen.'

Je groeide op in Marokko maar jullie gezin verhuisde toen jij zes jaar oud was naar Spanje. Hoe was dat voor jou?
'In Barcelona ontmoette ik mijn vader, die toen ik nog heel klein was naar die stad vertrok om er werk te vinden en onze komst voor te bereiden. Van het ene continent naar het andere emigreren en op een school terecht komen waar je niemand verstaat is een cultuurschok. Als reactie hield ik jarenlang mijn mond, letterlijk. Totdat een onderwijzer me een stuk papier en een potlood toestopte. Ik tekende een boom en iets wat leek op mijn ouderlijke huis in Marokko. Het voelde alsof ik pas toen geboren werd. Als ik iets wilde vragen, tekende ik het en zo communiceerde ik. Daar ontdekte ik mijn artistieke talent en innerlijke stem. Op mijn tiende mocht ik naast de gewone school op een speciale kunstopleiding leren illustreren, muurschilderingen maken en zelfs pigmenten en lijsten fabriceren. Daarna studeerde ik kunst op Pompeu Fabra University, die ik verliet om kostuums te maken voor speelfilms, onder andere *Animals* van Marçal Forés. Ook deed ik styling voor diverse bladen en een museum.'

Uiteindelijk belandde je in 2010 op de Rietveld-academie, waar je halverwege switchte naar de afdeling Mode. Jouw

afstudeercollectie *Why The Caged Bird Sings*, vernoemd naar een roman van Maya Angelou, refereert sterk aan de Marokkaanse cultuur.
'Mijn moeder maakte dameskleding en ook mijn vader was kleermaker: hij had een kleine herenmodezaak in mijn geboorteplaats Imzouren, gelegen in de Rifstreek. Ik was altijd al trots op mijn afkomst, maar ontbeerde kennis omdat ik zo jong naar Spanje was verhuisd. Ik zocht naar een betekenisvol concept: wilde door deze collectie mijn identiteit vinden, maar ook een persoonlijk verhaal universeel maken: mijn cultuur, mezelf en de buitenwereld verbinden.'

Hoe deed je onderzoek naar dit coming of age-project?

'Marokko was een Franse kolonie, dus ik dook in Parijs drie maanden lang in de archieven van het Institut du Monde Arabe en het Louvre, en ploos in de bibliotheek oude krantenberichten uit. Daarna ging ik voor research naar Marokko. Het is een heel persoonlijk document geworden. Mijn moeder schonk me deze naaidoos toen ik klein was. Die gebruikte ik als houder van een ellenlange rol met foto's, tekeningen, knipsels en teksten over mijn familie en cultuur. En over stammen die in het Rifgebergte leven en hun specifieke symbolen, rituelen, kleding, accessoires, sieraden en tatoeages. Alles heeft voor hen een betekenis. Vooral vrouwen hebben een belangrijke taak: ze zorgen, koken, onderwijzen, zingen, maken kleding. Ook maakte ik twee boeken over gedrag en gebruiken van zowel vrouwen als mannen daar. Hierin rubriceerde ik alle gevonden archiefinformatie en vergeleek en verbond deze met de geschiedenis van mijn eigen familie, geïllustreerd met foto's en tekeningen.'

Wat is jouw uitgangspunt in het ontwerpproces?

'Het klinkt vast krankzinnig, maar ik gehoorzaam het materiaal. Als ik een stof zie en voel, stel ik me voor hoe plooibaar het is en hoe het valt en baseer daarop mijn ontwerp. Ik wil het materiaal niet forceren met te veel

ingrepen. Tijdens het knippen of snijden van de stof merk je vanzelf of je iets moet toevoegen. Fragiel materiaal versterk ik met verf, waardoor het meer grip en tegelijkertijd iets architectonisch krijgt. Stugge stoffen geef ik juist iets organisch en soepels mee en verander de constructie door ze te vouwen, bijvoorbeeld van horizontaal naar verticaal. Het benadrukken van de dualiteit in het materiaal toont ook de tweevoudigheid in vrouwen: het geeft kracht aan vrouwen, die doorgaans kwetsbaar zijn.'

Wat zijn je plannen in het kader van een nieuwe collectie?

'Een designer moet een ervaring bieden, niet louter een kledingstuk. Ik hoef niet zonodig te ontwerpen voor de massamedia maar wil persoonlijke creaties maken, liefst in verschillende stijlen, combinaties van illustratie, mode en kunst. Wie weet verzin ik ooit een van modeontwerp en kunst afgeleide meubelcollectie.'

Inspiratiebronnen en held(inn)en?

'Allereerst mijn ouders. Renaissancekunst, zoals van Leonardo da Vinci. Rembrandts gebruik van donker en licht. Maar ook Goya, Velázquez, Egon Schiele en Gustav Klimt. Ik ben gek op muziek, van jazz en blues tot opera, en houd van Amerikaanse auteurs zoals James Baldwin, Paul Auster en Maya Angelou.'

Nieuwe projecten?

'Ik bereid diverse kleine tentoonstellingen van illustraties en schilderijen voor, waaronder in het Art Hotel in Amsterdam in april, en in X-Bank, een platform voor kunst mode en design. In juni volgt een modeshow.'

Wat is je grootste droom?

'New York lokt, maar voor zo'n drastische stap moet ik eerst wel een goede reden bedenken. Ik wil de maatschappij veranderen, zoals negatieve beeldvorming over sommige landen ombuigen. Mijn jongste broer helpen, opdat hij naar het buitenland kan verhuizen om net als ik zichzelf te vinden. Blijven dromen, dat is mijn droom.'

KARIM ADDUCHI

